

ДЖАНИ РОДАРИ КОГАТО В МИЛАНО ЗАВАЛЯХА ШАПКИ

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Една сутрин в Милано счетоводителят Бианкини отиваше в банката по работа. Беше чудесен ден, нямаше нито капка мъгла, виждаше се дори небето, а на небето, нещо невероятно за месец ноември, грееше слънце. Счетоводителят Бианкини беше доволен и както си вървеше с бързи стъпки, си тананикаше: „Чудесен ден, чудесен ден, направен сякаш че за мен...“

Изведнъж обаче той забрави да пее, забрави да върви и остана с отворена уста, загледан в небето, тъй че един минувач се блъсна в него и му извика:

— Какво зяпате в облаците? Защо не гледате къде вървите?

— Но аз не вървя, аз стоя на едно място... Погледнете!

— Какво да гледам? Нямам време за губене. Къде да гледам? Я! Ха! Я гледай! Какво е това?

— Видяхте ли, какво ще кажете сега?

— Ами това са... това са шапки!

И наистина от синьото небе валиха шапки. Не само една шапка, която да е духната от вятъра. И не само две шапки, които да са паднали от някой перваз. Стотици, хиляди, десет хиляди шапки, които бавно, плавно се спускаха от небето. Мъжки и дамски шапки, шапки с пера, шапки с цветя, войнишки кепета, фуражки с козирки, кожени калпаци, барети, баретки, зимни ушанки... И не само счетоводителят Бианкини, не само господинът, който се беше блъснал в него, но и много други господа и госпожи се бяха спрели да гледат в небето, беше се спрял и чиракът от фурната, а също и полицаят, който регулираше движението на кръстовището на улица „Мандзони“ и улица „Монтенаполеоне“, ватманът на трамвай номер осемнайсет, а зад него ватманите на номер шестнайсет и на номер едно... Те слизаха от трамваите и се заглеждаха в небето, слизаха и пътниците и всеки казваше по нещо:

— Ах, какво чудо!

— Невиждано!

— Ами, чудо! Сигурно е реклама за козунак!

— Че какво общо имат шапките с козунака?

— Е, тогава е реклама за халва.

— Сега пък халва! Вие си мислите само за ядене! Шапките ядат ли се?

— Ами дали са шапки наистина?

— А, не, звънци на велосипеди са! Не ги ли виждате?

— Приличат на шапки. Но дали човек може да си ги сложи на главата?

— Извинявайте, а вие къде си слагате шапката? На носа ли?

Споровете обаче бързо престанаха. Шапките вече падаха на земята, по тротоара, по платното, по покривите на автомобилите, някои успяваха да попаднат през прозорците в трамвая, други влетяваха в магазините. Хората ги събираха и започнаха да ги пробват.

— Тази ми е широка.

— Пробвайте тази, господин Бианкини.

— Но тази е дамска!

— Ами ще я занесете на жена си.

— Ще се маскирате с нея.

— Хубава работа! Няма да отида в банката с дамска шапка, я!

— Дайте я на мен, ще отива много на баба ми.

— Ще стане и на сестрата на зет ми.

— Аз я взех първи.

— Не, аз бях първи!

Някои бяха награбили по три-четири шапки, за всички членове на семейството си. Дотича и една монахиня, започна да събира баретки за сирачетата.

Но колкото повече хора събираха шапките, толкова повече се засилваше дъждът от шапки. Те покриваха земята, пълнеха балконите. Шапки, шапчици, кепета, такета, бомбета, цилиндри, сомбрера, каубойски шапки, островърхи, закръглени, с лентички, без лентички...

Счетоводителят Бианкини беше насъбрал вече седемнайсет, но все още не се решаваше да си тръгне.

— Не всеки ден валят шапки, добре е да използвам случая, човек трябва да се запасява за цял живот, още повече че на моята възраст главата вече не расте.

— Дори ще се смаява.

— Как ще се смаява? За какво намекувате? Че ще си изгубя мозъка ли?

— Хайде, хайде, не се обиждайте, господин счетоводителю. Я вземете и това чудесно кепе!

А шапките валяха и валяха... Една капна точно на главата на полицая (който, разбира се, вече не ръководеше движението, понеже шапките падаха където си искаха): беше генералска фуражка и всички

казаха, че това било добър знак и че полицаят скоро щял да бъде повишен. А после?

ПЪРВИ КРАЙ

Няколко часа по-късно на летище във Франкфурт кацна огромен самолет на компанията „Алitalia“, който беше обиколил света, за да събира най-различни шапки, предназначени да бъдат показани на една специална Международна изложба на шапката.

Кметът на града чакаше на летището, за да приеме скъпоценния товар. Градският оркестър засвири химна „О, ти прекрасна шапка за ценните глави!“, композиран от професор Йохан Себастиан Лудвиг Баховен. Химнът, разбира се, заглъхна по средата, когато изведнъж се разбра, че единствените шапки, донесени във Франкфурт, са шапките на пилота и на останалите членове на екипажа...

Това позволи да бъде изяснена причината за дъжда от шапки, изсипал се над Милано. Международната изложба, естествено, трябваше да бъде отложена за неопределено време. Пилотът, който погрешно бе пунал над Милано шапките вместо бюлетините, в които се правеше реклама за същата изложба, бе смъмрен строго и наказан да кара шест месеца самолета без шапка.

ВТОРИ КРАЙ

Целия ден продължаваше да се сипе дъжд от шапки.

На следния ден заваляха чадъри.

А на по следния ден заваляха шоколади. И после се заредиха дъждове от хладилници, от перални, от грамофони, от напръстници за бродирание в пакети по сто, от вратовръзки, боички, печени пуйки. Накрая заваляха новогодишни елхи, отрупани с най-различни подаръци. Градът буквално потъна във всякакъв вид богатства. Къщите преливаха. А търговците си скубеха косите, защото отдавна чакаха зимните празници с надежда да спечелят повече пари.

ТРЕТИ КРАЙ

До четири часа следобед валяха шапки. В четири на главния площад вече имаше планина, по-висока от катедралата. Входът на централната галерия беше затрупан от сламени шапки. А в четири и

една минута се изви силен вятър. Шапките се затъркаляха по улиците все по-бързо и по-бързо, докато накрая полетяха към небето, като се закачаха по трамвайните жици.

— Отиват си! Отиват си! — викаха хората.

— Защо си отиват?

— Може би летят към Рим?

— Как разбрахте? Те ли ви го казаха?

— Ами, в Рим, погледнете — отиват към Комо!

Шапките се издигнаха над покривите като огромно ято ластовици и отлетяха. Никой не разбра какво стана с тях, защото не паднаха нито в Комо, нито в Бусто Арзицио. Шапкарите в Милано си отдъхнаха: бяха изживели тежък ден, горките!

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Първият е много обикновен, а вторият — прекалено загадъчен. Третият би бил добър, но не обяснява причината за дъжда от шапки. Но пък, между нас казано, има ли нужда от обяснения? Този дъжд от шапки трябва да е много приятна гледка и изразява една надежда: надеждата, че от небето върху главите ни няма да завалят по-опасни неща...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.